

चव्हाटा

Original CHAVHATA

Spick And Span convents news Letter

Date :10.5.2020 Issue : 5 E mail : spickandspanconvent.co.in

Editorial

Dear Readers,

Bucketload of apologies for the SUPER – DELAY in publishing this edition of the beloved mouthpiece of SPICK AND SPAN CONVENT passionately called as CHAVHATA. Reasons are best known to all of us. The entire world has gone upside down due to the pandemonium caused by a miniscule virus which does not even have the status of being called as ‘alive’ outside a living being (outbreak of COVID – 19). As parents and teachers, we tell our children about the ‘world wars’ as crass mistakes of our forefathers who were not so ‘foresighted’ as we are (We boast of being more foresighted!)!!! We teach them about WORLD PEACE because of the kind of heart – wrenching gory scenes the world has witnessed in the past due to wars. We heard about ATOM BOMBS & CONCENTRATION CAMPS but never in our weirdest dreams, did we ever come across the terms such as LOCKDOWN & QUARANTINE. The world is changing and so are our problems.

It is rightly said that ‘As one chapter ends, another chapter begins.’ Hence, we should try to outshine this so – called halo of CORONA by our own innate aureole and acquired gloriole. It’s time to tell this fiddling bug (corona virus) that it cannot create more nuisances in our lives because we have the ceaseless WILL POWER and unswerving courage to face come what may. It’s time to tell that we shall NEVER EVER GIVE UP and **fight with full might** to defeat this infliction. Even if this problem appears colossal right now, it will not remain so forever.

It’s time to tell the world that no problem can ever be bigger than the WILL POWER of human beings and we will not let anything defeat us. Exactly this is what is taught in our beloved school – to hew out one’s own way in almost seemingly impossible situations. Hence, with full might, I, Mrs. Bhaswati Banerjee, the Editor – in – chief of CHAVHATA proudly present to you this edition wherein we have a deeply thought – provoking article written by our beloved Director madam Dr. Mrs. Veena Saoji and two wonderful articles written by Mrs.

Mrunal Pathak. A special article on SEMINAR CARNIVAL and few more little additions will add to the delight of the readers. To sum it all up, I wish to tell that our thinking will not be thwarted by the **tohubohu** (chaos) caused by the self – proclaimed sun-like but so ‘sunny’ creature (whatever its name may be!). We will continue to think broadly and express our opinions frankly. We will not stop to think wittily but not banter and chaff around.

SOCIAL DISTANCING cannot keep us all away because our souls are connected and our thoughts are faster than anything else. Let chastity prevail and let corona go!!! Even if it takes time to go, we will not stop goinggoing ahead with our work.

Come! Let’s endeavor to emerge **STRONGER, SHARPER and SMARTER** and take the bull by its horns.

Mrs. Bhashwati Banarjee.

Editor.

करोना च खरं कारण

कुठलीही रोगराई तेंव्हाच होते जेंव्हा अस्वच्छता, घाण, प्रदूषण हे ठाण मांडतात.

तेंव्हा ही शक्यता तपासून पहावी अस ठरवलं, म्हंटल सुरवात करावी स्वतःपासून. आपल्या जवळ आहे आपलं शरीर आणि मन.

शारीरिक स्वच्छता-

शरीक स्वच्छता रोज सकाळी वेगवेगळ्या brand ची साबण वापरून, गरम पाण्याने shower bath, टब बाथ मध्ये आंघोळ करून केल्या जाते. पण फक्त भारतातच शरीराची आंतरिक स्वच्छता आपण शिकलो आणि फक्त भारतानेच स्वीकारली, शिकवली - म्हणूनच भारतीयांनी फार मोठ्या प्रमाणावर नाकारलेली - आंतरिक स्वच्छता म्हणजे आंतरिक आंघोळ/स्नान

या स्वच्छतेत प्रामुख्याने अंतर्भाव होतो तो पंच कर्माचा.

आपल्या पचन संस्थेत असलेल्या अवयवांची स्वच्छता, यात प्रामुख्याने ५ फुटांची लांबलचक, वेढे (Twist and turn's) घेतलेल्या आतड्यांच्या नलिकेमध्ये (large and small intestine) अनेक दिवसांची नव्हे महिन्यांची किंवा वर्षाची सुद्धा घाण साचून राहिलेली असते. ही घाण किमान वर्षातून एकदा तर स्वच्छ करायला हवी. भारतीय परंपरेत वेगवेगळ्या पद्धतीने ही स्वच्छता करण्यात येत होती, पण आजकाल हे काम गोळ्यांवर सोपवलेले आहे. ह्या गोळ्या हे काम फार तत्परतेने करताना दिसतात आणि अशी स्वच्छता करता करता इतर अवयवांचे फार मोठे नुकसान करतात. आयुर्वेद /पंचकर्म द्वारा पण हे guts स्वच्छ होऊ शकतात. तेव्हा पूर्ण पचन संस्था स्वच्छ करण्याची गरज आहे.

नेती, धोती, नस्य या द्वारे श्वसन संस्था (Respiratory system) स्वच्छ करतात. रक्त शुद्धिकरणासाठी पण विशेष प्रयत्न करावे लागतात .

मनाची स्वच्छता -

मन कस स्वच्छ, निर्मळ, पवित्र ठेवता येईल यासाठी ध्यान शिकावे लागेल. ध्यानात वर्तमान काळात कस राहता येईल हे शिकावे लागेल. तेव्हा गढूळ मन स्वच्छ होईल. मनाला द्वेष ईर्ष्या निराशा यापासून वाचवणे म्हणजेच मनाला स्वच्छ करणे. मनात चाललेला विचाराचा गोंधळ शांत करावा लागेल. ध्यानाला सुरवात होते तेव्हा मनात असंख्य विचार येतात, त्यांना हरवून मनाला श्वासावर संवेदनावर केंद्रित करता करता विचार विरळ होतात व मन ही शांत होत, निर्मळ म्हणजेच स्वच्छ होत. तेव्हा हे मन दिवसातून दोनदा स्वच्छ कराव लागेल सकाळी व संध्याकाळी. करोंनाच्या मोसमात या दोन्ही स्वच्छता केल्यानंतर घराची, परिसराची स्वच्छता अपेक्षित आहे .

पूर्वी घरात अनेक पूजा, होम हवन होत होते. जेणेकरून हवेत “औषधी” धूर तयार होईल. त्याची पुन्हा अेकदा पुनरस्थापना करावी लागेल, जेणे करून घराच निर्जंतुकीकरण होईल.

आज मोठ्या प्रमाणावर बाटल्यांमधून, पाकिटांमधून, डब्यांमधून, खाद्यपदार्थ अनेक प्रक्रिया केल्यानंतर आपल्यापर्यंत पोहचतात. त्या ऐवजी घरी तयार केलेले अन्न जास्त सकस, स्वच्छ व पोषक ठरेल. तेव्हा अस नक्कीच म्हणता येईल की करोना आपण हून आला नाही आपण त्याला आमंत्रणच दिल होत. तेव्हा त्याला येणंच भाग होत .

करोनाला आपल्या unhygienic सवयीच जवाबदार आहेत. शारीरिक आंतरिक स्वच्छता आपण विसरलो. मनाची स्वच्छता कधीच केली नाही कारण आपलं मन कस आहे हे कुठे कोणाला दिसते. मग कशाला करायची मनाची स्वच्छता. सगळं लक्ष आपलं अनेक gadgets मधे, म्हणून तयार अन्न मागवलं. “उदर भरण नोहे जाणिजे यज्ञकर्म” चे मर्म आपल्याला समजलंच नाही

शाळेत विद्यार्थी म्हणतात आमच पोटच भरत नाही म्हणून सतत पुड्यांमधून काहीतरी खातच राहतात तेव्हा लक्षात आल विद्यार्थी एका जागी बसून शांत चित्ताने ठराविक वेळी जेवतच नाही म्हणून पोट तर सोडाच मन पण भरत नाही. मग कसं मिळणार समाधान? आज स्वयंपाकघर रस्त्यावर आलं उघड्यावरचं अन्न खाण्यात काहीच unhygienic नाही का?

एकाग्रता साधल्यावरच मनाची स्वच्छता साधता येईल. करोनावर आपल्याला वेगवेगळ्या मार्गाने मात करावी लागेल. राष्ट्रीय व आंतरराष्ट्रीय पातळीवर या स्वच्छतेचा किंवा अस्वच्छतेचा विचारच झाला नाही. किमान आपल्या भारतात वेगवेगळे आध्यात्मिक समूह मनाच्या स्वच्छतेवर जागरूकतेने काम करताना दिसतात, तेव्हा करोनाच्या निमित्ताने सर्व जगाला कायमचं रोगांपासून दूर करता येईल. भारत हे नक्कीच पुढाकार घेऊन दाखवू शकेल. पण आपण आपल्या कडे फक्त विचारांची दिवाळखोरी असल्यासारखं पाश्चात्यांचं अंधानुकरण केल. तेव्हा lockdown सारखा जालीम उपाय नव्हे तर जालीम “विषाचा” उपयोग केला व करोडो लोकांना बेघर बेसहारा व असहाय करून बेकारीच्या गर्तेत ढकलून उपासमारी कडे घेऊन गेलो आणि कधी नव्हे ते लोकांचे मानसिक खच्ची करण करताना जरा सुद्धा विचार केला नाही.सर्व नागरिकांना घरा मध्ये डांबून गुलामा सारखी वागणूक दिली. मग आता आपण We the people of India च्या ऐवजी We the “slaves” of India अशी प्रतिज्ञा घ्यायची का????

डॉ. वीणा सावजी.

२७.४.२०२०

Online Teaching

26 March ला सकाळी अरुणा मॅडम चा फोन आला. त्यांनी Online teaching बदल विचार मांडले. मी त्यांना म्हंटले, विचार करून सांगते. आम्ही सगळ्या टीचर्स बोललो आणि अखेर ह्या कल्पनेला ग्रीन सिग्नल दिला. **27 March** पासून Online teaching सुरू झाले.

Whatsapp ग्रुप तयार करून प्रत्येक टीचर ला तिचा क्लास देण्यात आला. अगदी शाळेसारखं टायमिंग, 11.00 ते 2.00 पहिला हाफ आणि 2.20 ते 5.00 दुसरा हाफ. पहिला हाफ मला 10वा वर्ग घ्यायचा होता आणि दुसरा हाफ 9वा वर्ग पण त्या आधी मागच्या सेशनचा राहिलेला कोर्स पूर्ण करायचा होता.

क्लास चा पहिला दिवस उजाडला. रात्रीची झोप फारशी चांगली झाली नव्हती. डोक्यात सतत online teaching चे विचार होते. कशी सुरुवात करायची, नेमकं कुठल्या पद्धतीने शिकवायचे, नव्हे मुलांकडून कशा पद्धतीने करून घ्यायचं? रिडींग झालच पाहिजे, नरेशन्स, सेमिनार, टेस्ट हे सगळे विचार आलटून पालटून डोक्यात वादळ उठवत होते.

(**27मार्च**) अखेर क्लास सुरू झाला. मुलांनी ebooks डाउनलोड केले. मी whatsapp वर सूचना द्यायला सुरुवात केली. मग attendance घेतली. मुलांनी देखील yes Mam, present Mam करत sms through attendance दिली. मग पुन्हा मी reading च्या सूचना, त्याच्या chart च्या सूचना दिल्या व reading झाल्याबरोबर chart चे फोटो पाठवायला सांगितले. मुलांनी देखील सगळे काही व्यवस्थित केले. वाचन करत असताना जो शब्द अडेल , त्याचा फोटो काढून पाठवू लागले. मला जी काळजी होती, की शब्दांचे उच्चार त्यांना जमतील का? (कारण भाषा ना !) तर त्यावरचा उपाय स्मार्ट फोन वापरणाऱ्या स्मार्ट मुलांनी स्वतःच शोधून काढला होता. Voice SMS ने मी त्यांना उच्चार सांगू लागले. बसल्या बसल्या विचार आला की संस्कृत कविता record करून पाठवाव्यात आणि ताबडतोब तो विचार मी कृतीत आणला. मुलांना वाचन करणे अजून सोपे झाले. मग हळू हळू धडे - कविता यात नेमकं काय आहे याबद्दल मुलांशी चर्चा करण्याची वेळ आली आणि मी अस्वस्थ झाले. असे वाटू लागले माझी मुले आता माझ्या समोर असती तर , किती बरे झाले असते ! पाठावर कवितेवर चर्चा करून

Sr. No.	Date	Lk. No.	Description	P. Sing	Sign
1.	01-05-2020	संस्कृत, इतिहास, इंग्रजी, गीत	2:46-3:05	✓	Parent
2.	02-05-2020	संस्कृत, इतिहास, इंग्रजी, गीत	2:32-2:48	✓	Parent
3.	04-05-2020	संस्कृत, इतिहास, इंग्रजी, गीत	2:30-2:45	✓	Parent
4.	05-05-2020	संस्कृत, इतिहास, इंग्रजी, गीत	2:23-2:38	✓	Parent
5.	06-05-2020	संस्कृत, इतिहास, इंग्रजी, गीत	2:35-2:40	✓	Parent
6.	07-05-2020	संस्कृत, इतिहास, इंग्रजी, गीत	2:34-2:48	✓	Parent
7.	08-05-2020	संस्कृत, इतिहास, इंग्रजी, गीत	2:30-2:45	✓	Parent
8.	09-05-2020	संस्कृत, इतिहास, इंग्रजी, गीत	2:31-2:46	✓	Parent
9.	11-05-2020	संस्कृत, इतिहास, इंग्रजी, गीत	2:27-2:50	✓	Parent

Reading chart with parents signature sent by Students

मोकळे झालो असतो पण..... एक शिक्षिका विद्यार्थ्यांना बघू शकत नाही आणि विद्यार्थी शिक्षिकेला बघू शकत नाहीत, अशा अवस्थेतही एकमेकांशी संवाद साधून माझा विषय त्यांच्या पर्यंत पोहोचवणे म्हणजे थोडे कठीणच वाटले. दोन - तीन दिवस फार अस्वस्थ होते. याच विचाराने की संस्कृत धडे , कविता मुलांपर्यंत कसे पोहोचवू ? तेही प्रत्यक्ष एकमेकांसमोर न बसता? विचारांती एक कल्पना डोक्यात आली, ती म्हणजे "Conference Calling". यात मी पाच विद्यार्थी एकाच वेळी ऍड करून, किंबहुना त्यापेक्षाही जास्त विद्यार्थी एकत्र (फोनवर)

explanation given to students through video

मुलांबरोबर क्लास ला उपस्थित असतात.

या काळात अरुणा मॅडमशी बहुतेक रोजच बोलणे व्हायचे. त्यांच्या बोलण्यातून देखील या पद्धतीला पुढे असेच नेण्याचे पाठबळ मिळत गेले. अनुराधा मॅडम, वैशाली मॅडम, प्रांजली मॅडम यांच्याशी बोलून त्यांना आलेले अनुभवही मदतीला होतेच.

घेऊन त्यांच्याशी संवाद साधू शकणार होते. मन थोडं शांत झालं आणि आशेचा किरण दिसू लागला.

ठरल्याप्रमाणे मी conference call सुरू केला.

मुलांचे वाचन झाले की group वर sms करायचे की आता मी या मुलांना call करणार. Call होईस्तोवर इतर मुले Narration ची तयारी करणार. Call करून जेव्हा समूहाने मुलांशी संवाद साधता आला, तेव्हा कुठे माझ्यातली अस्वस्थता शांत झाली.

Conference call च्या प्रयोगाच्या पहिल्या दिवशी पाच Sessions झालेत. प्रत्येकवेळी मुलांशी त्याच पाठाबद्दल संवाद साधायचा होता. Call झाल्यावर पाठावरचा भाषाभ्यास या बद्दलची चर्चा किंवा sms या पद्धतीने पुढे जायचे होते.

कमीतकमी वेळात जास्तीत जास्त काम करणे व करवून घेणे ही पद्धत विसरून चालणार नव्हते. त्यामुळे अजून एक कल्पना डोक्यात आली, ती म्हणजे रोज सगळ्यांना conference call मध्ये न घेता एक - एक group घ्यायचा आणि ते session record करायचे आणि इतर मुलांना ऐकण्यासाठी whatsapp वर पाठवायचे. मुलांपर्यंत विषय पोहोचवणं अजूनच सोपं झालं.

मुलं आनंदाने Narration Shoot करून पाठवू लागले, त्यावेळी असे वाटले आपण जणू शाळेतच आहोत. या क्षणी मुले माझ्या समोर नसल्याची अस्वस्थता अंशतः देखील उरली नव्हती.

प्रत्येक विद्यार्थ्यांच्या घरी फोन करून त्यांच्याशी संवाद साधला , तेव्हा लक्षात आले की काही पालक देखील

अशा या Online teaching मध्ये फोन केल्यावर कधीतरी हे पण कळायचे की आईने त्या विद्यार्थ्याला काही तरी आणायला पाठविले, वडिलांनी काहीतरी कामासाठी बोलावले. अशावेळी फोन करून पालकांना देखील रागावून सांगावे लागले, की ही शाळा आहे, हे विसरू नका. पालकांनी देखील मान्य केले की आता असे करणार नाही.

अशा प्रकारे मागचा कोर्स आटपून नवीन session ही सुरु झाले. पुन्हा नवीन पुस्तकांचा, नवीन कोर्स चा मुलांमध्ये उत्साह आला आणि सगळेच जोमाने कामाला लागले.

Corona आणि lock down याला घाबरून घरात रिकामे न बसता काम अजूनच उत्साहाने आणि सफाईने सुरु झाले. Lockdown चा काळ लक्षात घेता, अरुणा मॅडम ने सांगितले की online teaching मध्ये आपल्याला परीक्षा पण घ्यायच्या आहेत. मला आणि मुलांना आनंद झाला, कारण आपण जे काही करतो आहोत त्या अनोख्या प्रयोगाची परीक्षा नाही म्हणजे काय? 9 वी ची 1st unit test झाली. दिलेल्या सूचनांप्रमाणे पालकांनी मुलांचे सगळे लिखाण (Home Assignments) दूर ठेवले. मुलांच्या उत्तर पत्रिकेवर सही करून whatsapp वर फोटो टाकलेत. अशाप्रकारे पेपर झाला. मुलांनी एकमेकांचे पेपर्स तपासले. ही सगळी कामे सगळ्यांनी खूप आनंदाने केली.

काम असेच पुढे जात राहिले, मुले माझे Audio ऐकून संस्कृत उच्चार सुधारण्याचा प्रयत्न करत होते. ज्यांना तेही जड गेले त्यांना मी फोन करून एकेकाचे स्वतंत्र वाचन घेतले. एक-एक शब्द पाच-पाच वेळा उच्चारायला लावला आणि याचा परिणाम 'करण दूधमोगरे ' या विद्यार्थ्यांच्या संस्कृत Narration मध्ये दिसून आला. या प्रयोगापूर्वी हा विद्यार्थी रोज माझ्या संस्कृत भाषेचा "खून" करत होता. ही गोष्ट मी अरुणा मॅडम ला देखील सांगितली होती. त्या म्हणाल्या, " हा विद्यार्थी तुमच्यासाठी challenge आहे. ते आव्हान मी आणि करण आम्ही दोघांनीही स्वीकारून त्याच्या संस्कृत उच्चारात सुधारणा घडवून आणली.

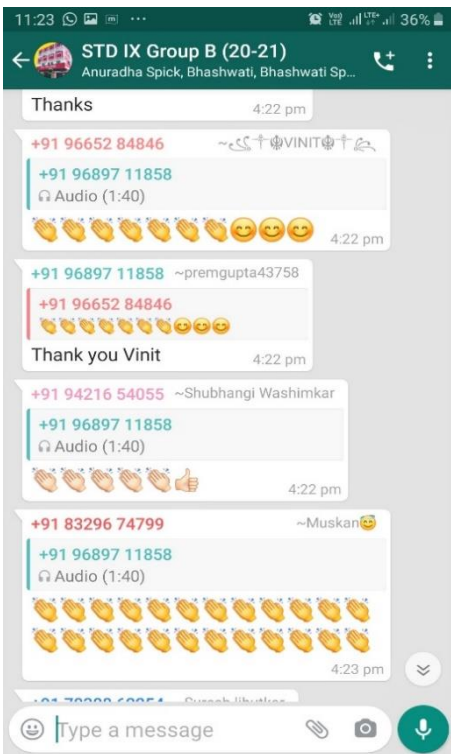
Reading, Narrations, Writing work, Exam. असे सगळे होत होत 9th std ची 1st Term Exam

आटोपली. 1 एप्रिल ते 27 एप्रिल एवढ्या काळात वरची सगळी कामे आणि एकूण 58 Narrations (पूर्ण- पूर्ण धडा आणि कविता, संस्कृत तसेच इंग्रजी दोन्ही भाषांमध्ये) मुलांनी दिलेत.

माझ्या आयुष्यातील सगळ्यात आनंदाचा दिवस म्हणजे, ज्या दिवशी ' मानसी वाशीमकर ' ने 1st term चे 6 धड्यांचे Narration पूर्ण केले.

2003 ते 2020 एवढ्या काळात संस्कृत शिक्षिका म्हणून कार्यरत असताना पहिल्यांदाच संस्कृत धडे , कविता अगदी योग्य , स्पष्ट, सुबोध उच्चाराने म्हणून दाखवणे व ते इंग्रजी भाषेत जसेच्या तसे समजावणे हा प्रयोग पहिल्यांदाच झाला व तो मानसीने उत्तमरित्या सादर केला. म्हणून हा दिवस माझ्या आयुष्यातील सगळ्यात आनंदाचा दिवस ठरला.

Whats-app group वर मी सगळ्यांना मानसीसाठी टाळ्या वाजवून अभिनंदन करायला लावले. तिच्यासाठी पण तो दिवस अविस्मरणीय ठरला. मी ज्या क्षणी तिला फोन केला त्यावेळी तिच्या डोळ्यातून घळ

मानसी साठी टाळ्या

घळ वाहणाऱ्या आनंदाश्रुंमुळे तिच्या आईने फोन घेतला व त्या माझ्याशी बोलल्या की "आज मानसी एवढी खुश आहे की तिच्या डोळ्यात पाणी आणि गळ्यात हुंदका असल्याने ती तुमच्याशी बोलू शकत नाहीये ." थोडी सावरल्यावर ती माझ्याशी बोलली, तेव्हा लक्षात आले, की हीच आपल्या online teaching ची पावती आहे.

9th std ला एक महिना सुट्टी देणार म्हणून 30 एप्रिल ला शेवटच्या दिवशी मानसीला सांगून Group वर एक कार्यक्रम आयोजित केला. संस्कृत Online teaching आणि सुट्टीत काय करणार? या विषयावर बोलायचे होते.

सगळ्यांनी अगदी स्वच्छ मनाने आपली मते मांडली.त्यात प्रत्येकाने संस्कृत विषय Online कसा शिकणार? ही भीती व्यक्त केली होती. पण Teaching सुरु झाल्यावर भीती कशी दूर झाली, हे विचार ऐकून पुन्हा मला आपण केलेल्या Online teaching ची पावती मिळाली व पुन्हा एका महत्वाच्या वाक्याची आठवण झाली.

“Teach Student Not Sanskrit”

आता 8th /9th ला सुट्ट्या आहेत आणि मी वरचे वाक्य लक्षात ठेवून Online Teaching करते आहे.

या Online teaching ची मूळ कल्पना माननीय वीणा मॅडम ची. Corona ने त्यांना U.S. मध्ये अडकवून ठेवले पण त्यांचे विचार आमच्यापर्यंत पोहोचवून ते अमलात आणण्यात तो **Corona** किंवा **Lockdown** काहीही करू शकले नाही.

मनात सतत विचारांचे वादळ असणाऱ्या आमच्या वीणा मॅडम च्या विचारांच्या एका झुळूक ने Online Teaching सुरु झाले आणि टीचर्स जोमाने कामाला लागल्यात एका नव्या पद्धतीचा स्वीकार करून, जे आजही (3 मे 2020) सुरु आहे.

सौ. मृणाल पाठक
(2 - 5 - 2020)

SEMINAR CARNIVAL

..... By Mrs. Bhaswati Banerjee

We love DREAMS.
Dreams are soothing. Dreams have a healing effect. Sometimes, the DREAMS are so good that we want to spend the rest of our lives in that dream. Well, it is the general perception of dreams. In our school “**SPICK AND SPAN CONVENT**”, we take the same thing in a different way. We train the students in such a manner that enables them to convert their dreams into

reality. Few years back, one such dream was seen by the prospicient Director of our school Dr. Mrs. Veena Saoji. It was a dream about **SEMINARS**. A dream that envisaged that all the students of our school will be able to present each and every lesson of our syllabus in the form of **SEMINARS**. A dream that ideated that - **ALL STUDENTS HAVE A HIGH INNATE POTENTIAL** (if not equal). And gradually, that dream started yielding results, initially at the school level although very substantially but fruitfully. All of us were happy with the ‘baby steps’ this concept of ‘seminar baby’ was taking. And soon one day, this baby started running. Another day, it went quite a long distance. The day was 5th March, 2020.

5th March, 2020 was the day of **SEMINAR CARNIVAL** which we will remember fondly for a long time. At the entrance itself, one could see the school decorated like a bride. The pink sidings were adding to the blush of the ‘bride’. The stage erected for the purpose of performances was like the ‘tiara’ on the bride. We the teachers were the bridesmaid and our Director **Dr. Mrs. VEENA SAOJI** was the proud mother of the bride.

Hosts for the carnival were **Alvika Gajbhiye** and **Rakshit Patil** who mesmerized everyone with their welcome speech, smooth conduction of the events, command on the speech and proper intonation like that of a pro. All the students were working hard since last many days before the carnival day and left no stone unturned to make this event a memorable one. Interestingly, when the carnival had to be pre-poned by one day at the eleventh hour due to the development plans of our nation (road constuction), every student’s face was

unfazed and they were absolutely unperturbed. Rather, their resolute unruffled visages gave strength to us – the teachers. **“WE ARE READY, TEACHER”** – was the one and only reaction of one and all.

In the carnival, all the students presented their parts in form of dramatization, dances, skits, narrations, charts, props, etc. with absolute perfection, inviolable flawlessness and unflustered expressions. It was the hard work of last so many years that was bearing results and all in one day. The carnival started at 8.30 am and continued till 3.30 pm. Seven hours of ‘highly nutritious’ mental pabulum for everyone and no tinge of being tired or any modicum of being fagged. The enthusiasm did not end there. Students of class 8-9 eclectic batch were in the management committee who planned everything from start to finish. After managing the entire programme, they presented a **‘special customized seminar’** on

international peace maintained by United Nations. It was half an hour of sheer power – packed performance by the students who enacted with a bewildering array of varied roles. One moment they were soldiers and next moment they were international diplomats; one person became a prime minister and another became his counterpart from China – all this changeover in no time. Very soon, our students will

get a call from institutions like National School of Drama for participating in international events where they will actually represent their country. They have taken the ‘level’ of seminars to a much elevated position.

This day would give such an exalted feeling to all of us was never thought by anyone of us. May our students organize more such SEMINAR CARNIVALS in the coming years. May we grow to see the day when three to four SEMINAR CARNIVALS are possible in one academic year. Amen!!!

ONLINE LEARNING DURING LOCKDOWN

.....By **Mrs. Bhaswati Banerjee**

When on 16th March, 2020 all the schools had to be shut down abruptly for an indefinite period, for the entire society, it was an unprecedented shock. After a week or so, it was announced that Final examinations were called off and all the students would be promoted to the next level without any examinations. The real bombshell was dropped when SSC Board examination – Geography paper was cancelled. It struck as a thunderbolt to everyone. Unimaginable things were happening in our lives which we never saw in our nightmares.

When all the private offices, schools, factories, malls, cinema halls were closed and a ‘demon’ called LOCKDOWN was playing foul in our lives, SPICK AND SPAN CONVENT family decided to fight back the situation with double powerfulness, triple enthusiasm and unhindered passion and infinite countless ideas.

It was the time when the whole world was preaching about **SOCIAL DISTANCING** and we found out the ways of keeping our souls connected. No distance can keep us away from each other because we are a family and no one can keep us away from each other. Hence, all the teachers got into action and the wheels started rolling. Soon contacts were made and Whatsapp

groups were made and online classes began. Teachers and Students started being online daily at 11.00 am and starting with attendance, reading charts, explanation, quizzes, seminars and tests (sometimes jokes too!) - became a daily routine. After completion of the previous sessions course, new academic session started on 1st April, 2020 – as promised by us. We keep promises, don't we !!!

Also, this LOCKDOWN has taught us that TOUGH TIMES DON'T LAST, TOUGH PEOPLE DO!!! We decided to be the tougher ones who refuse to remain undeterred by any sort of turbulent times. And now we are ready to go ahead with audaciousness and face whatever problems are thrown our way with dignity and temerity. We will not drop by the wayside.

Life teaches us many things and gives us new experiences. So, the students of SPICK AND SPAN CONVENT decided to be the trend setters and torch bearers who will definitely leave an indelible impact on the minds of their posterity. Once again, we have proven that - WE WILL NOT VANISH WITHOUT GIVING A TOUGH FIGHT !!!

Teach John Not Physics

या संकल्पनेवर आधारित डॉ. वीणा सावजी मॅडम यांचा लेख वाचला आणि लक्षात आले की मी देखील एक John च होते.

दहावीपर्यंत संयुक्त संस्कृत हा विषय अभ्यासाला होता. शिक्षिका वर्गावर यायच्या आणि संस्कृत शिकवून चालल्या जायच्या. मला त्यातलं एकही अक्षर समजत नव्हतं, मला त्या विषयाची चीड निर्माण झाली होती. त्यामुळे मी ठरवून टाकले होते की दहावी पास झाल्यानंतर चुकूनही संस्कृत विषय घ्यायचा नाही. संस्कृत च्या शिक्षिका वर्गावर आल्या की त्यांना जे ज्ञान आहे ते वर्गासमोर मांडायच्या मला फक्त एवढंच कळायचं की संस्कृत विषय कठीण आहे आणि आपल्या मॅडम खूप हुशार आहेत.

दहावी नंतर काही कारणांनी संस्कृत विषयाबद्दल घेतलेली शपथ मोडावी लागली आणि संस्कृत विषय घेऊन बी. ए. केले व संस्कृत साहित्य घेऊन एम्.ए. ही केले.

बी. ए. ला असतानाच शेजारी राहणारा ८ वीतला मुलगा म्हणाला, "ताई मला संस्कृत शिकव." त्यावेळी मी पुन्हा संस्कृत चे पुस्तक हातात घेतले आणि स्वयं अध्यायन करून त्याला संस्कृत विषय शिकविला. तो त्या विषयात माझ्या पेक्षाही कुशल झाला. मी त्याला शिकविले म्हणून माझ्याही त्या विषयाच्या शंका दूर झाल्यात.

आज मी मराठी आणि संस्कृत ची शिक्षिका आहे. मला मी विद्यार्थिनी अवस्थेत असतानाच्या, शिकतानाच्या अडचणी अगदी नीट माहिती असल्याने मी आधी विद्यार्थ्यांचा विचार केला की त्यांना कोणत्या पद्धतीने संस्कृत येणार? मी मला असलेल्या ज्ञानाचे प्रदर्शन मांडले नाही. त्यामुळे विद्यार्थी संस्कृत विषयाला न घाबरता त्या विषयाचा आनंद घेऊ लागले. या अनुभवातूनच "Teach John Not Sanskrit" संकल्पनेच्या यथार्थतेचा अनुभव मी घेतला. थोडक्यात मी मुलांना शिकविले, संस्कृत विषयाला नाही.

सौ.मृणाल पाठक

Owner and Proprietor of Chavhata : Dr. Veena Saoji & Dr. Aruna Saoji—Director, Spick and span Convent.